

Ruby Barrett

Het liefdesrecept

1

Amy

Op een goede avond hangt er in een restaurant een bepaalde ongrijpbare sfeer. Als elke stoel bezet is, is het er lawaaiig. Zwierig serveren de barmedewerkers hun drankjes. De mensen van de receptie en de bediening cirkelen om elkaar heen als dansers, terwijl de afruimers meer als schimmen zijn, die zo snel bewegen dat je nooit merkt wanneer er een tafel afgeruimd moet worden. Elke hap wordt precies afgemeten en gecontroleerd, zodat de borden altijd Instagram-waardig zijn en niemand langer dan twintig minuten hoeft te wachten.

Een goede avond ruikt naar de specialiteit van het huis, perfect gecombineerd met de signatuurcocktail.

Een goede avond ruikt naar geld.

Vanavond is geen goede avond.

‘Ik ben er klaar mee, Amy.’

Chad gooit zijn witte koksjas over de statafel van de receptionist, waardoor een pennenbak omver wordt gegooid en de tablet waarop de tafelindeling te zien is van zijn standaard valt. Maggie schrikt en begint meteen haar werkgereedschap op te ruimen.

Ik bedek de telefoon met mijn hand. ‘Chad, in hemelsnaam... Sorry, hebt u nog een momentje?’ zeg ik tegen de telefoon. ‘Hoezo, je bent er klaar mee?’ sis ik naar hem.

Hij trekt zijn Sox-petje over zijn hoofd. ‘Hier. Ik ben er hier klaar mee. Als Sophie me weg wil hebben... *Fuck it* dan ook maar.’ Hij rukt de voordeur open, waardoor de vochtige, koude buitenlucht binnenkomt.

Het tempo van de stem aan de andere kant van de lijn wekt niet

de indruk dat de klant me een momentje heeft gegeven. ‘Ik begrijp niet wat het probleem is,’ zegt die. ‘Geef die tafel gewoon aan iemand anders.’

Alsof ik dit gesprek zou voeren als er iemand was aan wie we op dat moment de tafel konden geven. De deur slaat dicht achter mijn souschef, en de paar mensen die in het restaurant zitten staren hem na. Dat was hoogstwaarschijnlijk zijn bedoeling.

Ik ben als een homp klei die langzaam uit elkaar getrokken wordt door een kok en afwezige gasten.

‘Bij ons geldt een annuleringsbeleid van vierentwintig uur, iets waar ik u ook aan herinnerd heb toen ik belde om de afspraak te bevestigen,’ zeg ik, terwijl mijn klantenservicestem het langzaam begeeft omdat ik eigenlijk achter Chad aan wil gaan. Ik klink als de stevia-versie van mezelf: kunstmatig zoet en nooit zo lekker als het natuurlijke alternatief, al zeg ik het zelf. ‘Als u zich niet aan de afspraak kunt houden, moeten we u vijftientwintig dollar annuleringskosten in rekening brengen.’

Alsof vijftientwintig dollar de honderden dollars compenseerden die deze tafel waarschijnlijk zou hebben opgeleverd.

De tafel, gedekt voor tien gasten, staat pontificaal vooraan in het restaurant, omlijst door het kamerhoge raam. Door de weerspiegeling van de lege tafel lijkt het wel alsof we twintig lege stoelen hebben. Het visuele equivalent van zout in een open wond strooien.

‘Luister.’ De klant die hier drie kwartier geleden had moeten zijn met negen vrienden laat haar oeps-ik-was-het-vergeten-toon varen. ‘We komen niet opdagen. En jullie annuleringsbeleid is leuk en aardig, maar jullie hebben me nooit om mijn creditcardgegevens gevraagd en die ga ik je nu ook niet geven, dus nee, je kunt de tafel toch niet bij me in rekening brengen. Maar als je me lastig blijft vallen...’

Ik heb één keer een bericht achtergelaten met de vraag waar ze bleef.

‘... voel ik me misschien genoodzaakt om een minder vriendelijke beoordeling achter te laten.’

Het allerergste wat restauranteigenaren ooit gedaan hebben, is besluiten dat de klant altijd gelijk heeft. Klanten kunnen gelijk heb-

ben. Soms. Maar een vastgelopen klok heeft dat ook twee keer per dag. Dat betekent niet dat ik die gratis eten ga geven. En dat betekent zeker niet dat ik over mezelf en mijn zaak, waar ik jaren voorbereiding voor gedaan heb en talloze uren in gestopt heb, heen laat walsen door iemand die niet op komt dagen.

‘Weet u wat?’ Ik draai mezelf naar de muur en buig over de telefoon, zodat Maggie mijn opstandige gedrag bespaard blijft. ‘Laat lekker die slechte recensie achter,’ sis ik. ‘Dat kan me geen moerschelen. We hebben uw klandizie niet nodig.’

Een godsgruwelijke leugen.

Ze lacht alsof ze graag jassen draagt die gemaakt zijn van puppy’s. ‘Weet je dat heel zeker?’ Ze hangt op.

Dat ging verschrikkelijk, maar het geweldige aan je eigen restaurant runnen is dat je nooit de tijd hebt om ergens bij stil te staan en te bedenken of je dat beter had kunnen aanpakken.

Of dat je misschien naar je chef-kok had moeten luisteren toen die voorstelde om de creditcardgegevens van gasten vast te leggen wanneer ze een reservering boeken, om dit soort situaties te voorkomen.

Of om te plassen.

Of om het misselijke gevoel in je buik te laten verdwijnen.

Want er is altijd een volgende crisis.

Ik pak Chads koksjas en ren achter hem aan.

Hij leunt tegen het raam van het naburige lunchrestaurant en een brandende sigaret verlicht zijn gezicht. Ik wist dat hij niet ver zou zijn. Hij zoekt een mogelijkheid om me zijn kant van het verhaal te vertellen. Op de stoep ontwijk ik de menigte en hun paraplu’s terwijl ik met zijn jas boven mijn hoofd probeer bij hem te komen.

‘Verdorie.’ Ik ben buiten adem door dat sprintje van drie meter. ‘Neem je nou ontslag halverwege je dienst?’

Zijn blik ontwijkt de mijne en hij schuifelt even heen en weer. Een donkerbruin vermoeden bekruipt me.

‘Ze gaat deze plek de vernieling in helpen, Ames.’ Hij zwaait met zijn hand en de as dwarrelt mijn kant op. ‘Het is...’ Hij gooit zijn sigaret op de grond. ‘Bij haar is het allemaal maar show,’ zegt hij met verachting in zijn stem.

‘Waarom kom je niet terug naar binnen zodat we het met Sophie

kunnen uitpraten?’ stel ik voor op een toon die nog kunstmatiger klinkt dan net aan de telefoon.

Hij zucht en schudt kort zijn hoofd.

Chad is met me meegegaan van het oude restaurant en werkt al bij me sinds ik Amy & May’s geopend heb.

Ik verfrommel zijn jas tot een bal en druk die tegen zijn borst. ‘Wat is er gebeurd, Chad? Wat heb je tegen Sophie gezegd?’ snauw ik. Een voorbijganger lacht bij het langslopen. Top. Een leeg restaurant, een slechte recensie op Yelp en nu staat de eigenaar van Amy & May’s hysterisch op straat te schreeuwen.

‘Het was maar een grapje, Amy,’ klaagt Chad.

Ik doe een stapje dichterbij zodat ik niet harder ga praten. ‘Het is verdorie niet grappig. Ik hoef het niet te horen.’ Ik kap hem af, mijn hand maait door de lucht wanneer hij zijn mond opendoet om me te vertellen dat Carly, de nieuwe afwasser, het oprecht leuk vindt wanneer hij opmerkingen maakt over haar uiterlijk.

Ik werk al sinds mijn zestiende in de horeca en ik ben altijd lastiggevallen. Nu ik de leiding heb, zal niemand die voor mij werkt dat overkomen.

Sophie ‘Hollywood’ Brunet en ik zijn het niet vaak met elkaar eens, maar hierover wel.

‘Morgen kun je langskomen om je kluisje leeg te halen en je laatste loonstrookje op te halen. En je mag echt doodvallen als je zegt dat Sophie mijn restaurant gaat ruïneren, terwijl jij dit met je eigen gedrag veroorzaakt hebt.’ Ik draai me om op mijn über-onflatteuze, ultracomfortabele zwarte canvas instappers.

‘Ik ben niet de enige die het vindt,’ zegt hij tegen mijn rug. Ik sta stil onder het randje van de luifel, de regen doorweekt al de neuzen van mijn schoenen. ‘Ze staat steeds in de koelcel te janken.’

Ik vind het echt heerlijk als mannen me dingen vertellen die ik al weet.

‘Ze maakt zich alleen maar druk om haar Instaspam.’

Hij weet donders goed hoe dat socialmediaplatform heet, hij denkt alleen dat hij beter is omdat hij zelf geen een profiel heeft.

‘Ze kan geen beslissingen nemen, zelfs niet als haar leven ervan afhangt.’

‘Ze heeft de beslissing genomen om jou de laan uit te sturen,’ zeg ik, maar alleen om het weë gevoel in mijn maag te maskeren. Mijn personeel heeft het vertrouwen verloren in de leider van hun keuken.

Net als ik.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Lekker belangrijk, Amy.’

‘Vaarwel, Chad.’

Het restaurant lijkt nog stiller dan toen ik een paar minuten geleden naar buiten rende. Mijn chef-kok Sophie staat bij haar vaste post. Een lok van haar kastanjebruine haar is losgekomen uit de zwarte bandana om haar hoofd, en haar gezicht gloeit door de hitte in de keuken. Het beetje make-up dat ze naar haar werk draagt is uitgelopen, waardoor haar grote ogen een smokey look hebben gekregen. Ik knik naar haar en vertel Maggie dat ik zo terug ben. Vervolgens stamp ik – omdat het goed voelt, ook al is het volstrekt niet professioneel – door de gang die langs onze open keuken en de toiletten loopt en gooi de deur open met het bordje waarop **UITSLUITEND VOOR PERSONEEL** staat. Ik loop langs de kleedkamer, werp mezelf op een stoel in mijn te kleine kantoortje en trap met mijn voet de deur dicht. Ik raas langs de problemen in mijn hoofd zoals mijn moeder vroeger door een als kookboek fungerende kaartenbak ging wanneer ze inspiratie nodig had voor het avondeten.

Er staan drie onbeantwoorde berichtjes van mijn broer op mijn telefoon, maar mijn vader heeft nul keer teruggebeld.

Na een succesvol jaar is mijn droomrestaurant onverklaarbaar ten onder aan het gaan. Personeel en gasten blijven weg.

Ondanks al mijn jaren ervaring kan ik geen goede strategie bepalen om meer mensen op de stoelen te krijgen.

In mijn inbox zit een ongeopende e-mail van de eigenaar van het pand en ik weet al wat erin staat. Dat ik drie maanden heb om de achterstallige huur te betalen, anders lig ik eruit.

En toch kan ik, net als de persoon die aan het kortste eind trekt in een driehoeksverhouding in een tienerserie, alleen maar denken aan de lok haar die langs haar gezicht viel, de manier waarop haar groene ogen alleen maar groter en groter werden toen ik op haar af liep.

Sophie is mijn allergrootste probleem.

Sinds ik Sophie Brunet zag in de allerlaatste aflevering van *Pop-Up*

Kitchen wil ik haar al zoenen. Door het idee van haar zoenen bleef ik kijken, maar toen ik zag hoe ze standhield tegenover de allergrootste lul van een chef-kok die op dat moment op de buis was en een keuken vol mannen, wist ik dat ik haar een kans wilde geven. Nadat ik de slotaflevering had gekeken, keek ik in één ruk het hele seizoen af en zag ik hoe haar talenten en gedrevenheid in makkelijk te verteren reality-tv-materiaal werden veranderd. Ik scrolde jaren terug door haar Instagram tot het, dom genoeg, voelde alsof ik haar kende dankzij de zorgvuldig uitgekozen momentopnames die ze haar volgers liet zien, van toen ze begon als *chef de partie* in een vijfsterrenhotel in Montreal tot haar baan als souschef bij Table Hanover, haar laatste klus voordat ze onderdeel werd van de cast van *Pop-Up Kitchen*.

Toen ik een e-mail stuurde naar het adres van haar agent, schreef ik dat toe aan een lichte bevlieging, een sterke negroni en de obsessieve energie die je krijgt als je om twee uur 's nachts klaarwakker bent. Toen Sophie zelf antwoord gaf, enthousiast en dankbaar voor de kans om haar eigen keuken te leiden in mijn nulsterrenrestaurant, dacht ik dat ik mijn verliefdheid opzij kon zetten. Ik zou me alleen concentreren op hoe we Amy & May's in Boston op de kaart konden zetten. Het voelde als een opluchting om eindelijk iemand te hebben om dit mee te doen, om de razende angst te delen die gepaard gaat met het vóór je dertigste verwezenlijken van je droom. En om daarna te zien hoe die in vlammen opgaat. Om iemand te hebben om brandjes mee te blussen.

Mijn verliefdheid is alleen maar intenser geworden, ook al is alles wat Chad gezegd heeft strikt genomen wel waar.

Ze brengt inderdaad veel tijd door in de koelcel. Ze staat altijd bezorgd over haar telefoon gebogen, haar volle roze onderlip uitgestoken, fronsend naar het scherm. De verandering kwam als een donderslag bij heldere hemel. Het ene moment gedijde ons restaurant. Reserveringen werden maanden van tevoren geboekt, elke avond was de sfeer zinderend. Er waren meer dan genoeg sensatiezoekers, mensen die gerechten wilden eten die bereid waren door iemand die op tv was geweest, alsof dat dubieuze wapenfeit het eten beter deed smaken.

En misschien was dat wel zo. Totdat dat niet meer zo was. Want

opeens was het alsof Sophies faam uitgeput was. En toen bleef iedereen... weg.

De laatste paar maanden was de bikkelaar die ik van tv kende verdwenen, terwijl ze stilletjes instemde met al mijn ideeën en blindelings alles wat ik zei met een knikje goedkeurde. Zelfs haar voorstel om tijdens het reserveren de creditcardgegevens op te nemen was meer dan een vraag geweest. Ik had er alsnog naar moeten luisteren.

Nu ben ik terug waar ik begon en moet ik het weer alleen doen. Maar deze keer heb ik ook last van een nog grotere onbeantwoorde verliefdheid – eentje op een heterovrouw. Misschien was de gedachte dat ik op iemand anders dan mezelf kon bouwen mijn grootste fout.

De rest van de avonddienst verliep vlot. Wat wellicht geen prestatie is met slechts drie bezette tafels en zonder verdere afzeggingen. ‘Waar is Sophie?’ vraag ik nadat de laatste tafel afgerekend heeft.

Carly schrikt en laat een pan in de gootsteen vallen. ‘Sorry, mevrouw.’

Het restaurant is stil. Alleen de sluitploeg is nog aanwezig.

‘Alsjeblieft. Noem...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Noem me niet zo.’

Ze buigt zich over de pan in de gootsteen en het metaalachtige geluid van de schuurspons die over de bodem gaat werkt me op de zenuwen. ‘Ze is in de koelcel,’ zegt Carly.

Natuurlijk. Ik zucht. Toen we acht waren, slopen mijn tweelingbroer Wes en ik samen uit bed en keken we *Jurassic Park*. Ik was zo getraumatiseerd door de scène met de raptors in de keuken dat de rilling die over mijn rug loopt wanneer ik de deur van de vriezer achter me dichtdoe zowel door de angst als door de kou veroorzaakt wordt.

Sophie is een datum op een bak saus aan het schrijven en draait zich niet om wanneer de deur achter me dichtvalt.

‘Kun je me de volgende keer waarschuwen wanneer je iemand gaat ontslaan?’ Ik sla mijn armen om mijn romp in een vruchteloze poging om warm te blijven.

Ze draait zich niet om maar knikt beleefd.

Ik doe een paar stappen de vriezer in. ‘Ik ben niet boos. Het spijt me dat jij hem moest aanpakken.’

‘Je hoeft je niet tegenover mij te verontschuldigen,’ zegt ze. Er

klinkt geen verwijt in haar stem door. Geen enkel spoor. Toch pik ik dat wel op. Sophie wilde al van Chad af sinds de eerste keer dat Carly aan haar vroeg of ze ingeroosterd kon worden op de dagen dat hij niet werkte. Maar we waren al zoveel personeel kwijtgeraakt dat ik in mijn paniek en tegen beter weten in had besloten om hem aan te houden.

Ze draait zich om en kijkt me aan. Haar koksjas hangt open en haar tepels, stijf door de kou, zijn zichtbaar door haar witte topje. Sophie en ik kijken elkaar knipperend aan voordat we onze blikken afwenden. Haar wangen worden roder.

Dus, top. Niet alleen heb ik Carly laten stikken, ik heb er ook voor gezorgd dat Sophie zich ongemakkelijk voelt.

‘Sorry,’ zeg ik snel. ‘Dat zal niet meer gebeuren. En je had gelijk, we moeten inderdaad om creditcardgegevens vragen.’

Ik begin de hompen apart verpakt deeg op de plank naast me te verschuiven zodat ik iets omhanden heb. Ik haat het wanneer anderen gelijk hebben. Ik haat het nog meer wanneer ik dat moet toegeven. Ik had schamper gelachen toen ze het voorstelde tijdens ons laatste gesprek. Omdat creditcardgegevens noteren niet iets was wat we ooit gedaan hadden bij de restaurants waar ik hiervoor werkte.

‘Ik wil niet dat onze gasten denken dat we ze niet vertrouwen,’ had ik gezegd.

Sophie zucht zo hard dat Carly haar waarschijnlijk kan horen. Dit geluid maakt ze wanneer ze gefrustreerd is, maar weigert iets te zeggen; het is tegenwoordig het enige tegengas dat ze me nog geeft. Ze haalt het bevroren deeg uit mijn handen en legt het weer waar het hoort. Ze is zo dichtbij dat ik kan zien hoe haar borstkas op- en neergaat met elke ademteug. Door haar make-up heen schemeren onder haar ogen donkerpaarse wallen. Ze is zo dichtbij en straalt zoveel warmte uit, zelfs in deze steenkoude vriezer. Wanneer ze zo dichtbij staat, verlies ik mezelf in haar aanwezigheid en vergeet ik dat ik gefrustreerd ben over mijn chef-kok en dat mijn restaurant langzaam ten onder gaat en dat ik me aan het einde van de avond eenzaam voel en dat voor het eerst in mijn leven vervelend vind.

Sophies kaak is gespannen en ze ontwijkt opvallend mijn blik.

Soms wil ik haar onder haar jas vastgrijpen, bij de schouders, huid

op huid, om haar te vragen – smeken – om ruzie met me te maken. Om te zeggen dat ik een klootzak ben omdat ik niet naar haar luister. Dat mijn ideeën slecht zijn. Of goed. Zolang ze maar léts zegt.

Wanneer ik die behoefte krijg, is het tijd om zo snel mogelijk aan het gesprek te ontsnappen.

‘Laten we morgen praten,’ zeg ik terwijl ik de vriezer uit loop, oververhit nadat ik zo dicht bij haar ben geweest. ‘Over het nieuwe menu. Tien uur?’ vraag ik.

‘Eigenlijk,’ zegt ze, ‘is er iets...’ Ze klemt haar lippen op elkaar.

‘Voor de draad ermee, Hollywood.’

Haar ogen worden spleetjes. Ze haat die bijnaam, ze is echt klaar met me.

Insgelijks, meid.

‘Ik heb een aanbod gekregen. Van een man die ik ken van *Pop-Up Kitchen*.’

Mam leerde me als kind ademhalingsoefeningen. Een manier om met mijn woede om te gaan wanneer die opeens op kwam zetten, zodat ik niet te snel conclusies trok, me afreageerde op haar of mijn broer of vooral mijn vader. In de vriezer is mijn ademhaling zo opvallend, zo duidelijk te zien. Maar ik concentreer me er toch op, want ook al heeft ze nog geen woord gesproken, ook al trek ik absoluut geen conclusies, ik weet precies wat ze gaat zeggen.

‘Hij heeft me een baan aangeboden,’ zegt ze.

‘Chef-kok?’ Mijn stem klinkt op de een of andere manier doodnormaal, ook al schreeuw ik het vanbinnen uit.

Ze haalt op haar gebruikelijke koele manier haar schouders op. ‘Souschef.’

‘Waarom vertel je me dit?’ vraag ik. Keukens zijn meedogenloos. Je laat nooit je kaarten zien, tenzij je ontslagen wilt worden. Of misschien gaat ze zo met me onderhandelen.

‘Ik weet dat het niet goed gaat.’ Ze kijkt me veelbetekenend aan. ‘Je laat me de financiën niet zien, maar... Ik weet dat het deels mijn schuld is. Ik wil wel hier blijven om de keuken te leiden, maar ik wil dat je weet dat ik het aanbod overweeg.’

‘Als je weet dat het niet goed gaat, dan weet je dat ik je niet kan geven wat zij je aanbieden.’

Ze schudt haar hoofd met een bezorgde blik. ‘Nee. Ik probeer je te... helpen.’

‘Nou, bedankt,’ zeg ik. ‘Voor de hulp.’ Mijn stem klinkt net zo kattig als ik me voel. ‘Ik moet gaan.’

‘Amy.’

‘Het is niet erg.’ Het gaat allemaal prima. Mijn restaurant gaat ten onder en ik sta op het punt mijn chef te verliezen en dat vind ik alleen erg vanwege professionele redenen en niet omdat ik me zo nu en dan afvraag hoe zacht haar huid is. Mijn buik rommelt. Ik ben vergeten om te eten. Alweer.

Alles gaat absoluut geweldig.

‘Ik heb eten voor je gemaakt om mee te nemen,’ roept ze. Ik draai me om in de deuropening en op het aanrecht staat een zilveren bakje, waarschijnlijk gevuld met wat er over is van de specialiteit die te weinig besteld is. Op momenten als deze voel ik mijn verliefdheid het sterkst, maar ik weet dat deze geste niet speciaal voor mij is. Ze zorgt altijd voor ons personeel met van die kleine gebaren waar ik domweg nooit aan denk, zoals eten maken voor mensen die een lastige gast hadden of die de hele avond druk bezig waren. Of die absoluut geen idee hebben wat ze nu met alles aan moeten.

Het bakje is nog warm. ‘Prettige avond, Hollywood.’

Ze kijkt me pas aan als de deur dicht begint te vallen. ‘Prettige avond, Amy.’

Eindelijk ben ik een keer opgelucht om niet de laatste persoon te zijn die het restaurant verlaat, nu het betekent dat ik wat ruimte krijg van de vrouw die mij met warmte vervult, terwijl ze me tegelijkertijd in een staat van opperste paniek brengt.

‘Carly.’ Ik leun tegen de muur naast de gootsteen. ‘Het spijt me echt van Chad. Het zal niet meer gebeuren.’

Carly kan niet veel ouder zijn dan ik was toen ik in een restaurant begon te werken. Haar grijns is zo groot dat ze me aan Wes doet denken. Waar hun hart van vol is, loopt hun gezicht van over.

‘Is niet erg, mevrouw Chambers.’

‘Amy. Alsjeblieft.’

Carly glimlacht naar haar voeten. ‘De meeste keukens doen er

helemaal niets aan. Ik waardeer het echt dat u voor me op bent gekomen.'

'Nou, het was vooral Sophie,' mompel ik. Carly is veel te onbedorven. Als Wesley hier was, zouden ze onmiddellijk de beste vrienden zijn. Maar mijn broer en ik zijn niet zo identiek als we op het eerste gezicht lijken. 'Vergeet je niet vanavond het espressoapparaat te ontkalken?' vraag ik.

Ik wens haar een goede avond en loop via de achterdeur naar mijn auto. Voor deze sector is elf uur vroeg. Ik zou een drankje kunnen doen bij Luxe en daar een leuke meid kunnen oppikken, om nog zo'n onverschillig avontuurtje te hebben dat ik, zoals mijn broer me vaak inwrijft, alleen maar heb om 'intimiteit' en 'geborgenheid' te ontlopen. Of om te kijken of Jeremy eens een keer pauze wil van zijn studie om tijd door te brengen met iemand die niet helemaal hoteldebotel is, zoals Wes.

Maar ik rijd in de tegenovergestelde richting van mijn appartement, weg van mijn favoriete gaybar en Jeremy's nieuwe woning, en parkeer mijn oude rode Volkswagen voor een huis waar alle lichten uit zijn behalve dat boven de voordeur. Ik haal het bakje eten en bestek uit de papieren zak. Het gewicht van deze hele dag, van al mijn problemen, is genoeg om deze prachtige maaltijd te verpesten, maar ik dwing mezelf om te eten, ook al smaakt het naar as in mijn mond. Ik heb sinds het ontbijt niets meer gehad.

Hier voel ik mam het meest. Buiten haar oude huis, waar nu een nieuw gezin woont. Wes is hier sinds we het vorig jaar verkocht hebben niet meer geweest. Hij zegt dat hij klaar is om het achter zich te laten, wat hilarisch is, aangezien ik hem ervan moest overtuigen om het hoe dan ook te verkopen.

Het past bij me dat ik dit alleen doe. In mijn eentje contact zoek met mijn moeder. In mijn eentje boven pasta met roomsaus zit te huilen.

Ik doe alles alleen. Dus waarom dit niet?